

O Adam

İlk turu tamamladıklarında grupta gözle görülür bir kopma yoktu, herkes aynı ciddiyetle koşusunu sürdürüyordu. Tamer, önceki yılların aksine bu sefer yarışan diğer arkadaşlarına hiç aldırıyor, sadece kendisine konsantre olmuş bir biçimde ilerliyordu. Bundan önceki yıllar bu koşuyu defalarca kaybetmişti ve artık kazanmalıydı, kazanacaktı!

19 yaşında, esmer, uzun boylu ve küçüklüğünden beri sporla içli dışlı olmuş bir delikanlıydı Tamer. Spor bir yana koşmaya tutkun olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Her yere koşarak gider, koşarak gelirdi. Yaklaşık 8 - 9 yaşındayken ailesi ondaki bu isteği fark etmiş ve bu özelliğinin üzerine giderek onu bir kursa yazdırmıştı. Bu hareket belki de Tamer'in kaderine yön veren bir hareket olmuştu.

Kendini bildi bileli koşan birisi olduğu için, koşmak; ona bir iş gibi gelmezdi. Hatta bunun da ötesinde nefes almak gibi gerekli, insanın yapmak zorunda olduğu bir şeydi onun için. En büyük hayali dünyanın en iyi koşucusu olmak, hatta belki de bir atletizm rekorunu bir Türk olarak ekarte etmek, yenilemekti. Bu hayalleri kurdukça içten içe keyiflenir, yüzüne yayılan mutluluğa engel olamazdı.

Çocukluğunda ailesinin yazdırdığı ve hala devam ettiği bu kurs, bir tür okul gibiydi. Bir şekilde o kursa katılan gençler birbirlerinden ve spordan hiç kopmuyorlardı. Kursun bir diğer özelliği ise olimpiyatlara öğrenci gönderir nitelikte olmasıydı. Her yılsonunda kursa üye olan gençler birbiriyle yarışır ve içlerinden en iyisi olimpiyatlara katılmak üzere seçilirdi. Bu koşu; pist etrafında çeşitli engeller bulunan engelli ve uzun soluklu bir koşuydu. Kursun amacı en iyileri yetiştirmektir. Tamer, kendisini her ne kadar bu iş için yaratılmış gibi hissetse de katıldığı her koşudan hüznle ayrılmıştı.

Kafasından bu düşünceleri geçirirken ikinci turu da başarılı ve hiç zorlanmadan tamamladığını fark etti. Koşuya odaklanmış olmasına rağmen sanki bu zamana kadar yaşadığı olayları aklından geçiriyor gibiydi. Önceden katıldığı bir koşuda henüz ikinci tura girmişken yarışı bırakmak zorunda kalmıştı. Kaybettiği koşuları, içindeki taze hevesin kırıldığı yılları hatırladı. Kaç kere umutları tükenme noktasına gelmişti bu yüzden ama içinde koşuya karşı var olan bu tutku, Tamer'in sporu bırakmasına izin vermemişti.

Kendi ülkesindeki sıradan yarışmalara bile zor seçiliyor, seçildiğinde de bir türlü kayda değer bir başarı sağlayamıyordu. Bu elbette yeterince antrenman yapmamasından ötürüydü, çünkü spor için vücudun sürekli antrenmana gereksinimi vardı. Tamerse hep vücudunun bu işe yatkın olduğunu düşünür ve gerekli olan antrenmanı hep aksatırdı.

"Bu yıl hariç." Diye geçirdi aklından üçüncü turun bitiş çizgisine yaklaşırken, yüzüne garip bir gülümseme yayılmasına izin verdi. Rahattı, bu sene iyi hazırlanmıştı bu kadar koşu onu yoramazdı, henüz hala beynine oksijen gidiyordu. Arkadaşlarının bazıları yorulmuştu Tamer farkında olmasa da, farkında olması da gerekmiyordu zaten.

Daha sonra hayatına gerçekten anlam katan birisini hatırladı, ne ilginçti ki hala adını dahi bilmiyordu. Ve yine bir o kadar ilginçti ki daha adını bile bilmediği bu insan sayesinde daha fazla antrenman gerçekleştirmiş ve böyle rahat koşması sağlanmıştı.

Geçen sene yine böyle bir koşuyu kaybettiği bir tarihin ertesi günü atletizm pistinde görmüştü onu. Normal, sıradan bir idman yapıp bırakacaktı. Zira artık umutsuzdu o. Önceki gün yarışı kaybetmişti, daha iyisini yapamamıştı, hiç yapamayacaktı, böyle düşünüyordu. Umudu kalmamıştı. Kurs gereği bu piste katılmak gerekiyor diye düşünceler geçip duruyordu aklından. Yavaş hareketlerle hafif bir koşuyla başlamaya karar verdi. Bunları düşünmeye pistte devam ederdi ne de olsa eskisi kadar ciddi bir koşu yapmayacaktı. Koşmaya başlayacaktı ki 1 numaralı kulvarda kimseye aldırılmayarak koşan bir adam gördü ve adeta kanı dondu.

Herkes bilirdi ki antrenmanlarda 1 numaralı kulvar genelde en hızlı koşan sporcular için ayrılırdı. Bu adam, nasıl olur da?

Olduğu yerde kalakalmış, şaşkınlık ve hayranlıkla karışık duygularla adamı izlemişti. Çünkü bu adamda bir tuhafılık vardı. İlk bakışta ne olduğunu anlayamıyordunuz ama sağ ayağı sol ayağından daha önde ve insanı rahatsız edici bir derecede içeri dönüktü. Parmakları istemsizce bükülmüş ve karnı içeri doğru çekilmiş gibiydi. Bu görüntü nedeniyle fazlasıyla kambur görünüyordu. Nasıl olursa olsun, ne olursa olsun. O, bu bedensel engelini adeta umursamadan koşuyor, spor yapıyordu.

Tamer de koşmaya başladı o gün. Tabii buna koşmak denirse! Şoke olmuş biçimde birinci kulvarda koşan adamı seyrediyordu.

Öyle bir ruh hali içine girmişti ki. Aklından bin bir türlü şey geçmişti. Bu bir işaret miydi? Bunca zaman bu adamı fark etmemiş olabilir miydi? O, bedensel engeli olmasına rağmen pes etmemişken kendisi nasıl olur da pes edebilirdi?

“Son 2 tur arkadaşlar”

Hocasının uyarısıyla birden kendine geldi, bir insan koşarken nasıl olur da böylesine dalardı, anlam veremedi. 2 arkadaşı koşuyu çoktan bırakmıştı. Tamer ise koştuğunun farkında bile değildi. Adımlarını bir bir atarken diğer bir yandan yeniden düşüncelerini kafasında toplayıp bir yere koymaya çalışıyordu.

Sonra ne olmuştu?

Bu adamla tanışmak istese ne diyecekti? Kimsenin durup dururken başka bir insanın canını sıkmaya hakkı yoktu. Hem ne soracağını da bilmiyordu ama ondan ve bu davranışından çok etkilenmişti. Anlaşılan o da benim gibi spora, koşmaya tutkun birisi diye düşündü. O günden sonra her şey daha farklı olmuştu. Plan yapmamış olmasına rağmen, denk geldikleri bir kaç gün sayesinde hangi günlerde gelip spor yaptığını öğrendi. Bazı günler kendi antrenmanını erkenden bitirir ve oturup ona hissettirmeden onu izlemeye başladılar.

Muhtemelen 30 yaşının üzerindeydi, henüz adını bile bilmediği bu adamın böyle cesurca spor yapabiliyor olması, özgüveni, azmi koşuya olan tutkusu adeta büyüleyiciydi. Genç bir yaşta olduğumu varsayarsak belki de bu durum, bu azim, benim hayata bakış açımı büyük ölçüde değiştirmişti. Arkadaşlarıma söyleyemiyordum ama galiba gün geçtikçe kafamda bu adamı bir idol haline getirmiştım.

Bu olaylardan sonra artık spor antrenmanlarını hiç kaçırmıyor, hatta normal yaşantımda başarısız olacağımı düşündüğüm her hangi bir işte bile öne atılıyor, en azından şansımı deniyordum. Onun karşılaştığı ya da karşılaşılabileceği zorlukları düşünüyor. Bunlar için kendi içimde pişmanlıklar, hüznler ve en önemlisi hırslar biriktiriyordum. İnsanların ne diyeceği, ne düşüneceğini umursamıyordum. Zaman içinde bu durumun beni daha mutlu ettiğini fark etmiştim.

Öyle ki bu sayede hayatta her şeye zaman ayırabileceğimin bilincine vardım, planlı programlı yaşamaya başladım. Bu plan ve programın içinde birinci önceliğim elbette ki spordu. Spor hayatımda özel bir yeri olan özel bir gayeydi. Günler birbirini kovalıyor, ne zaman kendimi yorulmuş ya da sıkılmış hissetsem aklıma o adamı getiriyor, bundan bir nevi güç alıyordum.

Son tur çizgisine girdiğinde artık mücadele içinde sadece 3 arkadaş kalmışlardı. Tamer düşünmeyi bırakmalıyım koşuya odaklanmalıyım diye düşündü. Tam da bu esnada engele takılıverdi, yalpaladı düşecek gibi oldu ama düşmemişti. Kısa sürede toparlanıp tekrar kulvara girdi. Koşmaya devam ediyordu ama diğer 2 arkadaşı onu geçmişti. Koca 1 yıl daha gidiyordu işte. Bir engele takılmıştı.

Son virajı dönerken tribünde gözüne o adam çarptı. Evet, evet oydu. Ta kendisiydi! Koşuyu izliyordu!

Tamer bu saniyelerin son saniyeleri olduğunu biliyordu ve o adamı görmek sanki bir itici güç olmuştu. O da bir engele takılmıştı, kendisi de! Bu koşuyu onun için kazanmalıydı. Hırsla gücünün kalan son demlerini kullanıyordu. Koştı, koştı, koştı. İşe yarıyordu. Aradaki fark gitgide azalıyordu.

Son 100 metre...

Tamer gözlerini kapatıp ayaklarını açabildiğince çok açıp koştu. Zaman durmuş gibiydi. O tribündeydi. Arkasında başarısızlıklarla dolu yılları geride bırakabilecek miydi?

Ve çizgiyi geçmişti ama kaçınıcı olduğunu bilmiyordu. Nefes alamayacak kadar çok zorlamıştı kendini. Bir süre nefesinin normale dönüşmesini bekledi. Hocası kimin kazandığını açıklamak için onları bekliyordu.

-“Tebrik ederim Tamer, sonunda başardın.”

Bu sözler hocasına aitti. Başarmıştı! Başka zaman olsa mutluluğunu da koşarak yaşayan birisiydi o ama çok yorulmuştu, daha fazla koşamazdı.

Gülümsedi ve tribünde onu izleyen adama bu defa belirgin bir biçimde baktı. Onun için kazanmıştı. Bundan sonra da onun için koşacaktı.

